

Sogneblad

Skt. Elisabeths Kirke i Holbæk

nr. 1, 9. årg., 2019

Advents- og julehilsen

*"Lad, o himle, duggen falde,
læsk den tørre jord på ny;
send som regn, der kvæger alle,
den retfærdige fra sky."*

Så poetisk gengiver H. Kejser (1868-1916) Israels længsel efter Guds løfters opfyldelse (Es.45,8). Løfter om Messias. Løfter om Israels frelse...

LÆNGSEL...

... må være et af nøgleordene, som gerne burde ledsage os igennem Adventstiden. Af og til udfordrer jeg mig selv med en ganske enkel øvelse: at prøve at lave mig en liste over mine længsler, at prøve at påpege top10-listen iblandt dem og at se på, hvordan hver enkelt af dem bevæger mig; hvilke af dem kommer mest som et hjertets råb, og hvilke af dem appellerer til mig som nogle umiddelbare behov. Denne øvelse er god for mig. Af og til fanger jeg mig i, at det ikke er det højeste gode, den Gud, jeg tror på, der står øverst på min top10 liste blandt mine længsler. Heldigvis sker det kun af og til, men den nævnte øvelse hjælper mig med at få det rettet op. Den rettelse er ikke noget, man kan klare ved et tilstrækkeligt insisterende imperativ: "Nå, du gamle, husk på, at du skal have Gud som din største længsels mål!", og så er det sket. Nej, den rettelse virker ikke sådan. Det er ikke nok med at anvende kommandoer, som under en militærøvelse. Den rettelse går ud på, at jeg i bønner søger afklaringen på mine prioriteringer og af Guds nåde bliver ledt hen til det sted i mit hjerte, hvor alt kommer på sin plads.

Gud som den største længsels mål

Hvorfor bør man egentlig længes efter Gud? Han er jo alle vegne. Også hos mig her og nu, selvom jeg ikke skænker Ham nogen som helst form for opmærksomhed.

Kristus er duggen fra himlen,
sendt for at læske vor tørre jord

Hvorfor bør Advent være en længselsfuld periode? Vi lever jo i en tid, hvor den ventede Guds Søn allerede er født. Og ved Helligånden – ved sin fødsel og alle de øvrige mysterier – har Han allerede fornyet jordens skikkelse.

Sandheden ved længslen efter Gud er den, at jo mere man erfarer Hans nærvær, jo mere længes man efter Ham. Lidt på en tilsvarende måde, som to elskende, som aldrig har nok af hinanden. Det interessante i den forbindelse er, at Gud altid nærer den intense længsel efter os. Ikke blot efter nogle udvalgte iblandt os. Efter hver enkelt af os! Som om vi hver især var Hans eneste barn, Hans eneste kærlighed. Som om vi – i Hans Enbårne Søn – hver især var Hans eneste datter / søn.

Hvordan kan man gengælde Gud med en tilsvarende længsel? Advent, tiden op til Jul er en rigtig god mulighed for kunne arbejde på det. Jeg kan ikke altid forklare det, når det gælder mine egne Advents-erfaringer. Jeg kan slet ikke sætte ord på det, men jeg er overbevist om, at jeg ikke er den eneste, som har det på samme måde i Adventstiden. Hvert år fejrer vi Jesu fødsel. Hvert år indlever vi os (har mulighed for det) i Israels venten på Messias. Hvert år prøver vi i den forbindelse at gøre os rede til Jesu andet komme. Og når man har levet et vist antal år, ville man måske forvente en slags rutine på det plan, men – Gud ske tak og lov – nej. Advent og Jul fejres næsten altid som om det var første, og måske eneste gang. Sådan har jeg det. Og jeg er overbevist om, at jeg ikke er den eneste med den erfaring.

Denne erfaring kan eventuelt også "oversættes" til brug for resten af året.

Den hellige Messe

Som præst er jeg privilegeret ved at kunne celebrere den hellige Messe hver dag. Nogle dage flere end en. Flittigheden her kan måske opleves som en bedre anledning til at kunne lade sig fange og styre af en uønsket rutine. Denne rutine – når den melder sig på banen – forhindrer mig i at se mig selv, som den tørre jord. Men det betyder ikke, at jeg ikke er den tørre jord, som konstant har brug for, at duggen falder på mig. Det er ligesom når man på grund af en sygdom svækker (eller helt mister) sin fornemmelse af tørst. Heller ikke dette betyder, at man nu kan erklære sig ikke længere afhængig af tilføring af væsken til kroppen.

Gud ske tak og lov, at også her står Hans kærlighed parat til undsætning: når vi ikke selv kan tørste, vækker Han en hellig tørst i os. Han stiller den også undervejs, men vækker den samtidig på ny og på ny.

Hvornår har jeg sidst følt mig som den tørre jord? Hvornår har jeg sidst råbt (ikke kun ved at synge den ovenfor citerede salme): "Lad, o himle, duggen falde, læsk den tørre jord på ny", men sådan af hele mit hjerte? Nogle gange – Gud ske tak og lov – opsluger en sådan længsel mig, andre gange desværre ikke. **Kunne det tænkes, at en sådan længsel kan være vor egen hver gang i tiden op til den næste Messe? Prøv det hellere end gerne.** Mange af de ældre og syge, som ikke længere kan deltage i Søndagsmessen, fortæller om en sådan længsel. Jeg er stærkt overbevist om, at den er ægte, og den er frugtbar. Jeg tror, at den på sin vis er med til at forme deres levende fællesskab med Gud, netop igennem den Eukaristiske Kristus.

Andre nærer en tilsvarende længsel, når deres arbejds karakter (ældrepleje, sygepleje, enkeltstående situationer, mf.) forhindrer dem i at være med til Messe. Også for deres vedkommende

stoler jeg på en erfaring af en åndelig Kommunion – en forening med Kristus i forbindelse med Messens fejring, skønt de ikke fysisk kan være til stede.

Andre udsætter sig selv for enten at svække eller miste denne længsel ved først at prøve, at der jo ikke sker noget ondt ved en enkelt fisketur (i stedet for en Søndagsmesse). Så bliver det til en næste fisketur. Så bliver det til, at Messen kan vurderes at være det, der "risikerer at stå i vejen" for en ordentlig fejring af en fødselsdag, eller af en anden fest – derfor fravælges den. Så arrangerer man sig en tilværelse (uafhængigt af ydre omstændigheder), hvor det bliver mere og mere ok at blive væk. Til sidst mærker man slet ikke, at man er den tørre jord. Til sidst længes man ikke længere efter at duggen skal falde på én. Til sidst forbinder man kun Julen med det irriterende, det markedsbetingede, som bare skal overstås. Til sidst har man ikke noget imod, at Julen erstattes med en vinterfest, juletræet - med et vintertræ og Julens egentlige budskab om Guds Søns fødsel - med en hygge om nisser. En sådan situation er nok mest bekymrende for katolikkernes vedkommende; mere end for de menneskers, som ikke deler vort syn på Eukaristien og på de kristne festligheder (i lyset af, hvad Jesus siger: "**Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.**" Luk12,48).

Forskellige erfaringer kunne bidrage til, at det kun er ca. hver femte katolik, der ser flittig deltagelse i den ugentlige Messe som en væsentlig del af sin tilværelse og trospraksis. Måske behøver det ikke at være sådan. Måske er dette års Adventstid en god mulighed for en ny begyndelse. Som Kirken lever vi af Eukaristien (Skt. Johannes Paul II: "Ecclesia de Eucharistia"). For os som de enkelte katolske kristne er det væsentligt at lade os forny og styrke i vor forståelse af livet af Eukaristien. Jeg ønsker både mig selv og alle mine søstre og brødre i troen, særligt dem, der sammen med mig danner de lokale menigheder, at vi aldrig i vort jordiske liv tillader den nødvendige, livgivende længsel dø i os, at vi aldrig i det jordiske liv bliver trætte af at råbe:

***"Lad, o himle, duggen falde,
læsk den tørre jord på ny;
send som regn, der kvæger alle,
den retfærdige fra sky."***

p. Michal Bienkowski

Den lille vej til hellighed

En af Kirkens store helgener er den hl. Thérèse af Jesusbarnet, eller Thérèse af Lisieux. Hun ønskede brændende at blive en helgen, men hun vidste også, at hun ikke selv havde nogen særlige evner at tjene Gud med. Alligevel gav Gud netop hende det særlige budskab til alle mennesker, at ingen behøver hverken at leve eller dø som en helt for at finde nåde for Gud.

Thérèse opdagede en "lille og kort vej" til hellighed. Hendes budskab til alle almindelige mennesker, der ønsker at søge Gud, er, at det er muligt at finde ham og at blive dén, som Gud ønsker, vi skal være, for alle kan følge hendes lille vej. Læs videre og se, om den lille vej også kan være en inspiration i dit liv!

Thérèses livshistorie

Thérèse blev født i Frankrig i 1873 som den yngste af familien Martins fem døtre. I deres hjem spillede troen en meget stor rolle, og hendes forældre, Zélie og Louis Martin, blev helgenkåret i 2017 begrundet i deres forbilledlige moralske livsførelse og ægteskabelige liv.

Thérèse var et meget følsomt barn. Knap fem år gammel mistede hun sin mor, og derefter blev hendes ældste søster som en mor for hende, indtil hun valgte at indtræde i karmeliterklosteret i Lisieux. Allerede som 15-årig indtrådte Thérèse med særlig tilladelse fra paven i det samme kloster som sin søster og fik navnet Sr. Thérèse af Jesusbarnet.

Thérèses foresatte bemærkede hendes usædvanlige åndelige modenhed. Som 20-årig blev hun udpeget til at hjælpe med novicernes oplæring. 24 år gammel døde hun i 1897 af tuberkulose. Ved hendes side var tre af hendes søstre, som var indtrådt i samme kloster. Den fjerde søster indtrådte i et andet kloster.

Allerede i 1925 blev Thérèse helgenkåret, og som den yngste nogensinde fik hun i 1997 titlen Kirkelærer. Nogle kalder hende "den lille Thérèse" for at skelne hende fra "den store Teresa" (af Avila).

Fortællingen om Thérèses liv kender vi fra hendes erindringer, "En sjæls historie", som hendes storesøster, der på det tidspunkt var priorinde, pålagde hende at skrive ned. Det er her, hun beskriver sin "lille vej". Efter udgivelsen blev bogen meget hurtigt kendt i katolske kredse verden over og inspirerede mange mennesker til at følge denne vej.

Dette er den korte historie. *I vores menigheds bibliotek kan man låne "En sjæls historie"* og læse Thérèses egen fortælling. Man kan også læse Eva Maria Niensens velskrevne artikel om Thérèse på <http://www.levendevand.dk/index.php?id=24>

Ønsket om at blive en stor helgen

På Thérèses tid var der en tendens til at overbetone Gud som en ophøjet, fjern majestæt og en retfærdig dommer, som man skulle frygte. Sådan var det også i Thérèses eget kloster. Det gjaldt om at undgå Guds straf ved at blive perfekt i Guds øjne, og perfektion kunne kun opnås gennem ens egen indsats ved enorm viljestyrke og ofre. Man mente, at dét var nødvendigt for at blive en helgen, med mindre man ligefrem blev martyr. Dertil kom, at en helgen gerne skulle have særlige nådegaver så som at kunne helbrede syge eller modtage visioner og ekstaser.

Thérèse kunne intet af dette. Hun var genert over for andre, overfølsom og sårbar. I arbejdet var hun langsom og klodset, og hendes hæse stemme betød, at hun ikke engang kunne synge smukt. Søstrenes to daglige timer i indre bøn bragte ingen fordybelse til Thérèse. Oven i købet faldt hun ofte i søvn under bønnen, og selv rosenkransen havde hun svært ved at bede. Når Thérèse sammenlignede sig med de store helgener, hun så op til, virkede det umuligt for hende at blive en helgen selv.

Den lille vej

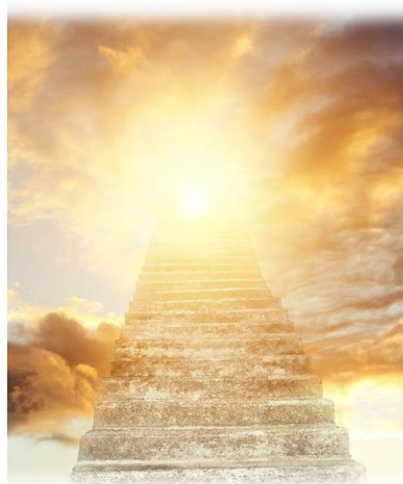
Efter fem år i klosteret skrev Thérèse: "At gøre mig større er umuligt, jeg må finde mig i at være, som jeg er med alle mine fejl og mangler". Mon ikke rigtig mange almindelige mennesker når til samme konklusion? Men Thérèse standsede ikke ved sin magtesløshed. Tværtimod blev erkendelsen af den anledning til, at Thérèse fandt sin "lille vej" til hellighed.

De daglige timer i indre bøn brugte Thérèse til at tale med Gud om alt, hvad der fyldte i hendes sind og til at bede for de mennesker, hun tænkte på. Thérèse holdt også af at meditere over Bibelens fortællinger om Gud. Lignelsen om den fortabte søn (Luk 15, 11-32) viste hende Gud som en fader, der er barmhjertig, når hans børn har begået fejl og beder om tilgivelse. Lignelsen om farisæeren, der roste sig over for Gud og toldereren, som godt selv vidste, at han var en synder, der behøvede Guds barmhjertighed (Luk 18, 9-14) viste hende, at det er vigtigt at være ydmyg over for Gud. Da Jesus sagde til den rige tolder Zakæus (Luk 19, 1-10), at Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte, overbeviste det Thérèse om, at Jesus netop henvendte sig til de ydmyge, de fortabte og de, der har brug for Guds barmhjertighed. Jesus elskede især de "små", der ikke ved egen kraft kunne opnå at blive perfekte.

Når man læser Thérèses skrifter, bliver man slået af hendes fine sans for humor og hendes livlige fantasi. Tanken om helgenerne, der med store anstrengelser og ofre kravler op ad trappen mod himlen, fik hende til at tænke på dengang, hun selv som et lille barn forsøgte at kravle op ad trappen i sit barndomshjem. For at komme op til sin mor på det øverste trin, forsøgte hun igen og igen at løfte sin lille fod op på det nederste trappetrin. Da hun havde forsøgt tilstrækkeligt længe, forbarmede moderen sig over hende, kom ned og tog hende i sin favn og bar hende op. Thérèse overførte dette billede på, hvordan hun forgæves forsøgte at gøre fremskridt i sit åndelige liv i klostret, og pludselig fik anstrengelserne ny mening.

Ved foden af en trappe vil nogle små børn opgive og gå et andet sted hen, når de forstår, at det ikke lader sig gøre at komme op ved egen kraft. Men hvad gør Gud, den kærlige fader, hvis et barn bliver ved med at prøve? Thérèse var sikker på, at ligesom hendes kærlige mor bøjer Gud sig ned og løfter barnet op til sig. Hun så, at gennem de forgæves forsøg viser man Gud sin gode vilje og sin længsel efter at finde ham. Når det ikke lykkes ved ens egne anstrengelser, føler man sig helt lille og afhængig af Gud. Ens selvbevidsthed bliver til ydmyghed og til at ville følge Guds vilje i alle ting for at blive forenet med ham. Til sidst bliver man så lille, at man passer som et barn i Guds arme, så han kan løfte en op. Dét er den korte vej til hellighed for de små og svage, som Thérèse opdagede. Den

handler om at have fuld tillid til vores himmelske far og som et barn overlade sig helt i hans hænder.

Det er kærligheden, der fører til himlen, ikke mine egne gerninger, sagde Thérèse. Vores fortjenester over for Gud består ikke i at gøre meget eller give meget, men langt snarere i at modtage hans kærlighed og at elske meget uden at tænke på os selv. Thérèse forstod, at nøglen til det hele var det nye bud, som Jesus gav sine disciple på deres sidste aften sammen: Det var ikke længere nok at elske sin næste, som man elskede sig selv. Vi skal elske hinanden, *som han har elsket os* (Joh 13,34). At elske sin næste så højt, som Jesus selv elsker ham, er en langt mere radikal fordring.

"Helligheden betyder ikke at sige smukke ting, ikke engang at tænke på dem eller at føle dem. Den skal erobres med sværdets spids. Vi skal bare være opmærksomme på hvert eneste øjeblik", skriver Thérèse.

Det er ikke nogen enkel vej, hun viser os. Det var den heller ikke for hende selv. I sin selvbiografi beskriver hun nogle af sine vanskeligheder. Søstrene et kloster lever tæt sammen, og siden de aldrig kommer uden for klostret, kan de ikke undgå hinanden. De har forskellige personligheder og temperamenter, og det kan ikke undgås, at nogle af dem irriterer hinanden. Sådan var det også for Thérèse trods al hendes gode vilje, for hun havde følelser og reaktioner som alle andre mennesker:

"Jeg mærker tydeligt, når jeg er kærlig, at det alene er Jesus, der handler gennem mig; jo tættere jeg er forenet med ham, jo mere elsker jeg alle mine søstre. Når jeg vil øge denne kærlighed i mig, især når djævelen prøver at få mig til at lægge mærke til fejlene hos en eller anden søster, som

jeg ikke bryder mig så meget om, bestræber jeg mig på at finde hendes gode sider og se hendes gode hensigter.”

Thérèse giver selv et rørende eksempel på, hvordan hun forsøgte at vise næstekærlighed i klostrets helt små dagligdags begivenheder: En dag i nonnernes fritid blev der ringet på klostrets port. Nogle arbejdere bragte træer, der skulle bruges som pynt ved julekrybben. En af søstrene måtte hjælpe med at hente træerne ind. Thérèse havde vældig lyst til denne opgave og fortæller: ”Nu skete der faktisk det at underpriorinden bad mig eller søsteren ved siden af mig om at hjælpe, så jeg begyndte straks at løse forklædet op, men ganske langsomt for at min medsøster kunne få sit af først, for jeg ville gerne gøre hende den glæde at få lov til at hjælpe. Søsteren, som skulle have hjælp, betragtede os leende, og da hun så, at jeg havde rejst mig sidst, sagde hun: Jeg tænkte nok, at det ikke var dig, der skulle vinde, du var alt for langsom”. De fleste af os kan genkende en lignende situation fra sit eget liv.

Thérèse fortsætter med, at alle nok troede, ”at jeg af naturen var så langsom, og jeg kan ikke sige, hvor godt sådan en lille ting gjorde mig, og hvor den samtidig gjorde mig overbærende med hensyn til andres fejl”. Den fuldkomne næstekærlighed er ifølge Thérèse at tolerere andres fejl, ikke forbavses over deres svagheder, lægge mærke til deres gode sider og vise sin kærlighed over for alle. Det er ikke så let.

”En søster i kommunitetet har den evne at misbage mig i enhver henseende. Hendes manerer, hendes ord, hendes karakter virker meget *ubehagelige* på mig. Hun er imidlertid en hellig nonne, der må være meget behagelig i Vorherres øjne. Da jeg ikke ville give efter for min naturlige uvilje mod hende, sagde jeg til mig selv, at næstekærlighed ikke burde bestå af følelser, men af gerninger. Derfor gjorde jeg mig umage for at behandle denne søster som jeg ville have behandlet det menneske, jeg elskede allerhøjest. Hver gang jeg mødte hende, bad jeg for hende. [...]

Jeg nøjedes ikke med at bede for den søster, der var årsag til så mange indre kampe i mig, jeg prøvede at gøre hende alle mulige tjenester, og når jeg var fristet til at give hende et ubehageligt svar, smilede jeg i stedet meget venligt til hende og prøvede at tale om noget andet.”

Thérèse var ikke ude på at gøre andre tilpas for selv at blive populær. Der var noget helt andet på færde: Af al sin magt forsøgte hun at elske andre sådan som Jesus elskede dem. Det kostede hende mange kampe, men for Thérèse gjaldt det om at følge Jesus og blive mere og mere som ham. Hun fortalte Jesus, at hun selv var så lille og svag, at hun ikke magtede at elske denne søster af sig selv. Hun vidste, at Jesus elskede denne søster lige så højt som hende selv. Derfor bad hun Jesus om at hans egen kærlighed måtte stråle ud igennem hende. ”En dag sagde denne søster med et glad udtryk i ansigtet: Søster Thérèse af Jesusbarnet, vil du ikke godt fortælle mig, hvad det er, du godt kan lide ved mig, siden jeg ser dig smile, hver gang du ser på mig?” Thérèse svarede, at hun smilede, fordi hun var glad for at se hende – men hun fortalte ikke, at: ”Det jeg godt kunne lide, var jo Jesus, der lå skjult i hendes sjæl”.

Ad den lille vej til stor hellighed

Den lille vej er et kærlighedsfuldt ’ja’ til at overgive sig Guds vilje i alle hverdagens små og store ting, og bruge enhver anledning til at udføre gode gerninger. Når man mislykkes, og det kan ikke undgås, skal man lige som barnet ved trappens fod ikke tabe modet, men erkende sin fejltagelse og forsøge igen. Så vil Gud gøre resten. Det var også derfor, Thérèse var meget bevidst om, at uanset hvad andre mente om, at hun havde gjort meget godt, så havde hun ikke noget at rose sig af, for Gud havde selv gjort alt det gode gennem hende.

Når jeg dør, må jeg stå foran Gud med tomme hænder, for jeg har intet godt at vise frem for ham, sagde hun. Hendes eneste ambition var at være som et barn foran Gud, at kende sine egne begrænsninger og at nære en stor og modig tro på Guds barmhjertighed.

Ingen andre end Thérèses overordnede vidste, hvor meget hun kæmpede for at følge sin lille vej, og selv om det efterhånden blev nemmere for hende med Guds hjælp, så oplevede hun stor lidelse på andre måder.

Thérèses sygdom, tuberkulose, havde et meget smertefuldt forløb gennem de sidste par år af hendes liv, men hun bar det tålmodigt uden at klage. Det værste var den åndelige lidelse, som Gud lod hende gennemgå på vejen mod åndelig modenhed. Hun blev virkelig prøvet i sin tro, da hun i en periode oplevede Gud som fraværende. Hun kunne ikke finde ham i sin bøn, som hun plejede, følte sig som i dybt mørke og havde ingen glæde ved troen mere. Hun holdt kun fast i troen på Gud og på sin lille vej med opbydelsen af al sin vilje. Dette varede gennem de sidste halvandet år af Thérèses liv og svandt først i hendes dødsøjeblik.

Alligevel var det gennem hendes personlige relation til Gud, at Thérèses liv og skrifter revolutionerede Kirken. Hun viste, at hun selv var kaldet til hellighed, men hun fremhævede samtidig, at hendes lille vej var en "almindelig" vej, en vej for alle, der vil elske Kristus, selvom de er syndere.

De fleste mennesker genkender erfaringen af at føle sig små. De føler ikke, at de har et særligt kald til at udføre noget betydningsfuldt. De har bare en almindelig hverdag. Men netop midt i denne almindelige hverdag er enhver kaldet til at elske sin næste, ligesom Jesus selv elskede os. Det gælder om at tage fat på det med stor ydmyghed over for, hvor højt Jesus elsker alle mennesker og have tillid til, at han selv vil hjælpe os.

Dét er et glædeligt budskab fra den hellige Thérèse til os alle.

Birgit Bidstrup Jørgensen

Børnenes Luciaoptog 14.12.

Luciaoptøget er en dejlig tradition, som vi alle sammen glæder os til hvert år. Alle børn er velkomne til at være med.

Husk, at I skal komme til kirken **kl. 14**, så vi kan øve Luciasangen og finde en Luciakjole til jer.

Børneundervisning forår 2020

Annelies van der Meer tilbyder undervisning af børn fra 1.-3. klasse næsten hver lørdag som forberedelse til 1. kommunion.

Børn fra 4.-6. klasse tilbydes undervisning på følgende dage af enten Birgit Bidstrup Jørgensen eller Birthe Hjort:

Januar:	den 04. og den 18.
Februar:	den 15. og den 29.
Marts:	den 14. og den 28.
April:	den 18.
Maj:	den 02. og den 16.

Messer i Skt. Elisabeths Kirke

Lørdage: Kl. 15.00 Barmhjertighedens rosenkrans kl. 15.10: Rosenkrans; kl. 15.30 Søndagsmesse.

Ingen messe på søndage.

Onsdag kl. 17.30: Hverdagsmesse.

Torsdag kl. 08.00: Hverdagsmesse

Se opdateret kalender på www.katolsk-vestsj.dk.

*Her findes også opslag om andre arrangementer.